

DELTALISTY

Canalmen

Je zajímavé, že bůh má svůj protějšek, který je často chápáný jako ďábel nebo satan, ale žena bohyně, takový protějšek nemá. Podle katolické církve to byla právě žena nebo pohanská ženská bohyně, kdo byl považován za protivníka boha. Je tedy možné, že se nakonec ukáže, že satan je vlastně pohanská bohyně, že je to žena.

úvot

Jestli jste zapomněli, co je to, co držíte v ruce. Tak tohle je Váš školní časopis. To znamená, že nějaký kluk, co úspěšně zdolal Deltu, si doma schraňuje články a ty pak uvádí v papír a distribuuje na škole, za značného nadšení volně se pohybujících žáků. Ty dny, kdy jsem měl tu čest sedět s Vámi v jedné budově, jsou totiž už někde tam, jak se říká v pr...

No dobře tak teď ten úvot skusim napsat něco úplně bes chip a s čárkama ve větách no moc mě to teda nejde asi to je tím že už sem dlouho ze školi chtělo bi to abi deltalupeny vetl někto kto má lepší češtinu protoše já sy už moc vjecý z pravopysu nepamatuju.

Ti z Vás, kteří mě stále považují za normálního člověka, tedy zejména už jen lidé ze čtvrtého ročníku. Vám Děkuji, za Vaší přízeň. Možná je tohle poslední číslo, které edituji.

Těm ostatním bych rád vzkázal: Nekoušu a úplně blbej taky nejsem.

Tož mějte rádi sebe, ty druhé a učitele zvlášť.

To byl teda zase úvod, no ještě že tak.

Opsach

Rozhovor dvou dětí.....	3
Pláč bez příčiny.....	4
Muži versus ženy Aneb Diskriminace muže.....	7
Něco o mužské fyziologii.....	8
Kalkata 2009.....	9
Muzika na bruslení.....	10
Bylo, nebylo.....	11
Efekt červené královny.....	11
88 osmnáctek.....	12
NA ZÁVĚR.....	13

Rozhovor dvou dětí.

V bříšku těhotné ženy jsou dvě miminka. První se druhého zeptalo:

Věříš v život po porodu?

Určitě, něco po porodu musí být. Možná jsme tu hlavně proto, abychom se připravili na to, co bude pak...

Hloupost, žádný život po porodu není. Jak by vůbec mohl vypadat?

To nevím, ale určitě tam bude víc světla, než tady. Třeba budeme běhat po svých a jíst pusou.

No, to je přece nesmysl! Běhat se nedá, jen to zkus a uvidíš, že to nejde. A jíst pusou, to je úplně směšné! Živí nás přece pupeční šňůra. Něco ti řeknu: život po porodu je vyloučený. Pupeční šňůra je už teď moc krátká. A bez ní se žít nedá.

Ba ne, určitě něco po porodu bude. Jen asi bude všechno trochu jinak, než jsme tady zvyklí.

Jak to můžeš tvrdit, nikdo se přece ještě odtamtud, po porodu, nevrátil. Nikdo nám to nemůže říct. Prostě, porodem život končí. A vůbec, život není nic, než vleklá stěsnanost v temnu.

No, já přesně nevím, jak to bude po porodu vypadat, ale každopádně uvidíme mámu a ta se o nás postará.

Máma? Ty věříš na mámu? A kde má jako podle tebe být?

No přece všude kolem nás! V ní a díky ní žijeme. Bez ní bychom vůbec nebyli.

Tomu věříš? Já ne, žádnou mámu jsem nikdy neviděl, takže je jasné, že žádná není.

No, ale někdy, když jsme zticha, můžeš zaslechnout její zpívání, nebo cítit, jak hladí náš svět. Víš, já si fakt myslím, že opravdový život nás čeká až potom...

Zde měl být umístěn obrázek, však nebyl jsem schopný, nějaký pěkný najít.
Tím nabádám Vás, k projevení svých fantazií a stvoření něčeho co Vás napadne.

Pláč bez příčiny

„Dát průchod slzám je správné, protože pláčem se zbavujeme hněvu. Jest jakási rozkoš plakatí,“ prohlásil básník Publius Ovidius Naso. Někdy ovšem slzy nečekají na náš pokyn a drze si vezmou průchod samy. A jako naschvál tehdy, když to nejméně čekáme. Proč to tak funguje a co s tím?

Nic zvláštního se nestalo. Nikdo neumřel, nikdo se nezranil, nikdo není vážně nemocný, nikdo vám nezlomil srdce. Neprožíváte aktuálně žádnou fatální partnerskou krizi, ani vás nevyhodili z práce. Nemáte příčinu propukat v pláč -alespoň si to myslíte. Přesto se vám to děje. Obvykle, když to nejméně čekáte. Jdete třeba po ulici, před vámi objímající se dvojice a vám se začne stahovat hrdlo. Nebo se procházíte lesem, pod nohama vám šustí spadané listy, světlo má teple zlatou barvu a ve vás to vyvolá tak velkou nostalgii, že vás zaštipá v nose a z očí se spustí slzy. Podzimní krajina vyvolává nostalgii vcelku běžně, ale pláč? Z ničeho nic? A tak usedavý? Není to divné? Špatné konce knih a filmů vám spustily slzy i dříve, ale teď pláčete uprostřed, na začátku, dokonce u scén s komickým nádechem. Kino se směje, vám je smutno. Na otázku, proč pláčete, nedokážete odpovědět.

Krokodýlí slzy

Lenka má dobrou práci, uspokojivý vztah, zdravého tříletého syna, ale už několik týdnů si kvůli návalům pláče připadá přecitlivělá až nemožná. Nejčastěji ji přepadají, když je sama, ale už se jí stalo, že se kvůli nevinnému vtipu na svoji osobu rozbředla před kamarády. Matka ji dohnala k slzám, když se jí zeptala, jestli neuvažuje o tom, že by změnila barvu vlasů a účes. „Jindy bych jí prostě řekla ne. Nebo bych jí přátelsky doporučila, ať se zaměří na svoje vlasy, ale nedotklo by se mě to. Možná bych se tomu i zasmála, případně jí dala za pravdu. Nedávno jsem jí ale vyčetla, že na mně pořád něco vidí, a už jsem spustila. Něco podobného se stalo, když k nám přišli večer přátelé. Bavili jsme se, přišel nevinný vtíp týkající se toho, že se mi nedaří chodit na schůzky na minutu přesně, všichni se smáli, ale já jsem musela jít pryč, abych se nerozvzlykala před ostatními. Trvalo mi dobrých deset minut, než jsem se utišila. Nebo sedím, koukám se z okna a najednou mě přepadne smutek, kterému vůbec nerozumím. Pláč na sebe nenechá dlouho čekat. Roním krokodýlí slzy a nemůžu je zastavit. Nevím, co si s tím mám počít. Připadám si jako bez vůle, jsem na sebe naštvaná, ale ovládnout slzy se mi ne vždycky podaří, i když se o to snažím.“ Velmi podobné zkušenosti má sedmadvacetiletá Jana. Všichni jí říkají, že nemá proč brečet -je mladá, život má před sebou, nedávno odpromovala... „Jenomže na mě to neúčinkuje. A určitě to nesouvisí s podzimem, protože tyhle stavy mám už od jara. Chvilí se cítím dobře, pak přijde týden, kdy mě všechno rozbřečí. Nejsou to jen smutné věci, brečím i u dobrých zpráv, u kterých bych se měla smát a z nichž bych se měla radovat. V červnu nám moje starší sestra oznámila, že bude mít miminko. Měla jsem z toho radost, gratulovala jí, ale když jsem pak byla sama, přepadl mě záchvat pláče. Ačkoli se snažím odbývat si své melancholické stavy v soukromí, můj přítel si všiml, že mě rozhodí každá poznámka, a vyčítá mi, že jsem vztahovačná a že jsem ztratila smysl pro humor, což mě pokaždé zaručeně rozbřečí.“

Začátek krize?

Muži také někdy pláčou, i když se říká, že to nedělají, nebo že by to dělat neměli. Nepláčou ale tak často jako ženy. Jednak z výše zmíněného důvodu (společnost na ně v tomto směru vyvíjí tlak, protože pláč je považován za projev slabosti a pláč u mužů obzvláště), a jednak jsou obecně méně emotivní než ženy, a tudíž se tak snadno nedojoou. Přesto existuje spousta mužů, kteří přiznávají, že i oni se dojímají u některých filmů a u některých situacích. Michal, kterému je třicet sedm let a pracuje jako správce počítačové sítě, říká, že sice nepropadá záchvatům pláče, ale že „se dojímal o něco víc než obvykle“. Na svatbě kamarádů mu to prý zas tolik zvláštní nepřišlo, ale za dojetí u seriálu, jež náhodně sledoval se svou partnerkou a který považuje za hloupý, se styděl. „Měl jsem na sebe vztek, že se nechám ovlivnit tak banální a špatně udělanou scénou. Dokonce mi začalo hlodat v hlavě, jestli na mě nedolehla krize začínajícího středního věku. Jinak by mě nemohla dojmout scéna s doktorem, který se objímá se zdravotní sestřičkou a u toho vede děsivě patetické řeči. Vysmál bych se jí a ironicky ji okomentoval. Něco se mnou musí být.“

Slzy smutku a slzy štěstí

Michal není vůbec daleko od pravdy. Skutečně na něj mohla dolehnout krize začínajícího středního věku, což se projevilo právě dojetím u scény, které by se jindy cynicky vysmál. Anebo může být také přetažený z práce, může být psychicky či fyzicky vyčerpaný, může být nespokojený se svým životem, může mít docela obyčejný splín, můžou se začít projevovat dlouho strádané problémy, které namísto řešení vytěšňoval a utíkal před nimi, a pláč může také předjímat začátek deprese či být důsledkem dlouhodobého i aktuálního napětí. Spouštěčů pláče jak nárazového, tak opakovaného může být spousta. Odborníci se vesměs shodují, že jde o projev, který má vždycky nějakou příčinu, ať už jde o příčinu banální či závažnou. Tato příčina pak nemusí mít pouze negativní podobu, často bývá pozitivní a příjemná a pak mluvíme o tom, že pláčeme štěstím. Anatomicky je pláč silná sekrece

slzných žláz, kterou doprovázejí křečovitě stahy hrtanu a bránice. Sekret slzných žláz, tedy slzy, je průzračná kapalina, která se roztírá mžiknutím očního víčka po povrchu oka a je odváděna dvěma malými otvory (slznými body) u vnitřního očního koutku do slzného vývodu a jeho prostřednictvím do nosní dutiny. Jestliže je tento odtok přetížen, což se děje právě při pláči, slzy odtékají přes okraj spodního víčka. V psychologii se pláč nejčastěji definuje jako soubor psychogenně podmíněných fyziologických reakcí, které provázejí subjektivní emocionální stavy (afekty, city, nálady). Jde tedy o vnější projev hlubokého duševního pohnutí nelibého či libého charakteru, bolesti a podobně. Během pláče se kromě slzení objevují stahy obličejových svalů, dochází k překrvení spojivek a kůže obličeje, plačící člověk nepravidelně dýchá, vzlyká a při zvláště intenzivním nebo dlouhotrvajícím pláči se může až zalykat, což se běžně děje u malých dětí.

Vytoužená úleva

Nejenom Ovidius si všiml, že se pláčem zbavujeme hněvu. Také starověký řecký filozof Aristotelesrazil teorii, že pláč odplavuje zlost, a dále tvrdil, že pláč očisťuje a že v dramatu blahodárně působí na člověka pomocí katarze, snižuje stres emocionálním uvolněním a že má ozdravné a uvolňující účinky, takže bychom se pláči neměli bránit. Výzkumy, které se prováděly později, potvrdily, že pláč je takzvaná uvolňující reakce organismu, která je důležitá pro udržení našeho psychického i fyzického zdraví. Francouzský chemik Antoine Lavoisier (1743-1794), který vypracoval v roce 1791 první vědeckou studii o slzách a zjistil, že obsahují chlorid sodný (kuchyňskou sůl), přišel s teorií, že slzy čistí tělo od jedovatých látek stejně jako pot nebo moč. Později se ukázalo, že slzy obsahují i další soli, například chlorid draselný, a další složky, které napomáhají tvorbě soli. Mezi ně patří vápník, kyselý uhličitán sodný a mangan. Pokusy, které se prováděly před více než třiceti lety, dále prokázaly, že v slzách je stejná koncentrace sodíku jako v krvi. V článku o pláči v časopise The American Journal of Psychology z roku 1906 doktor Alvin Borquist tvrdí, že padesát čtyři z padesáti sedmi nemocných hlásí pozitivní účinek pláče na své zdraví. I současné studie docházejí k podobným závěrům. Biochemik William Frey z Ramseyova výzkumného střediska suchých očí a slz v St. Paul v Minnesotě objevil, že takzvaný emocionální pláč má jiné chemické složení než pláč při krájení cibule. Frey přišel na to, že „emocionální slzy“ obsahují víc bílkovin než slzy, které tečou z očí při pouhém podráždění. I další vědci zjistili, že slzy zvlhčující oko a slzy vzniklé mechanickým podrážděním oka mají jiné chemické složení než slzy vznikající pláčem. Když pláčeme, do slz se totiž dostávají látky, které se do organismu vyplavují při stresu. To je také důvod, proč se po velkém pláči cítíme unavení, ospalí, malátní a uvolnění. Margaret Crepeau, která bádá v oblasti psychiatrie na Univerzitě v Pittsburghu, zkoumala 137 mužů a žen a zjistila, že zdraví lidé mají pozitivní přístup k slzám a pláčou častěji než pacienti trpící vředy a kolikami, což jsou nemoci, jejichž původcem může být stres.

Klub rváčů

Francouzská psycholožka Anne Bacus, která se rovněž zabývá pláčem a srovnává pláč u dětí a u dospělých, je také přesvědčená, že pláč člověku prospívá, a zdůrazňuje, že bychom se mu neměli bránit. „Důležitou funkcí pláče je snížení psychického napětí v rámci aktuálního psychického stavu. Prostřednictvím pláče se organismus tomuto napětí brání, jde tedy o obranný mechanismus, kterým se organismus snaží nastolit určitou rovnováhu. Napětí může být dlouhodobé, krátkodobé, více či méně silné, a to se potom projevuje na intenzitě pláče, na jeho síle a délce trvání.“ Napětí podle ní vzniká tehdy, když se něčeho bojíme (bolesti, odchodu partnera, o děti a podobně), způsobuje ho stres, ale také očekávání něčeho radostného, na co se těšíme. „Podívejte se třeba na Vánoce. Lidé se na ně dlouho připravují, dlouho je plánují, a potom, když konečně svátky nastanou, se mnozí z nás rozpláčou, přestože zažívají štěstí. Je to důsledek napětí, které prožívali a které se nějak musí uvolnit.“ Co se týče uvolnění, Anne Bacus říká, že když si pláč zakazujeme, nechceme se mu poddat a snažíme se zabránit tomu, abychom brečeli, napětí se musí uvolnit jiným způsobem, aby se organismus dostal do rovnováhy a aby se zbavil stresu. Tímto způsobem je například hádka nebo něco vzteky rozbijeme - v lepším případě talíř, v horším jinému nos.

Mýty o pláči

Psycholožka Daniela Vodáčková v knize Krizová intervence uvádí: „Víte, že člověk je spolu se slony jediným suchozemským savcem, který ve chvíli citové krize pláče? Lidem byla dána schopnost vyjadřovat emoce a pláč je jedním z prostředků či ventilů, který dokáže naše emoce patřičně odkrýt a uvolnit.“ Naše chování kolem pláče, ať už sami pláčeme nebo jsme s někým, kdo pláče, může být podle Vodáčkové ovlivněno několika mýty. Mezi ty nejčastější například patří: „Pláč je projev slabosti. Ten, kdo pláče, je rozmazlený. Správný muž nesmí plakat. Mohutným pláčem si člověk ubližuje. Čím více budeme věnovat pozornost pláči, tím bude trvat déle. Je správné udělat vše, abychom plačícího utišili. Projevíme účast, budeme-li říkat plačícímu ‚neplač‘. Pláče, aby mě potrestal.“ Mýty, které pláč provázejí, mají za následek, že pláč považujeme nejen za projev slabosti, ale i za něco, co - kdybychom si mohli vybrat - bychom ze svého života nejraději vyškrtli. Anne Bacus říká, že lidé se mylně domnívají, že pláč zvyšuje jejich bolest. Pláč způsobí pouze to, že si bolest více uvědomíme. To je ale prý v pořádku. Když si bolest nepřiznáme a neprožijeme si ji, nemůžeme se jí skutečně zbavit, jak tvrdil už Sigmund Freud. Bolesti se nezbavíte tím, že půjdete dělat něco, co vám nedovolí na věci, které vás tíží, myslet. Jestli se

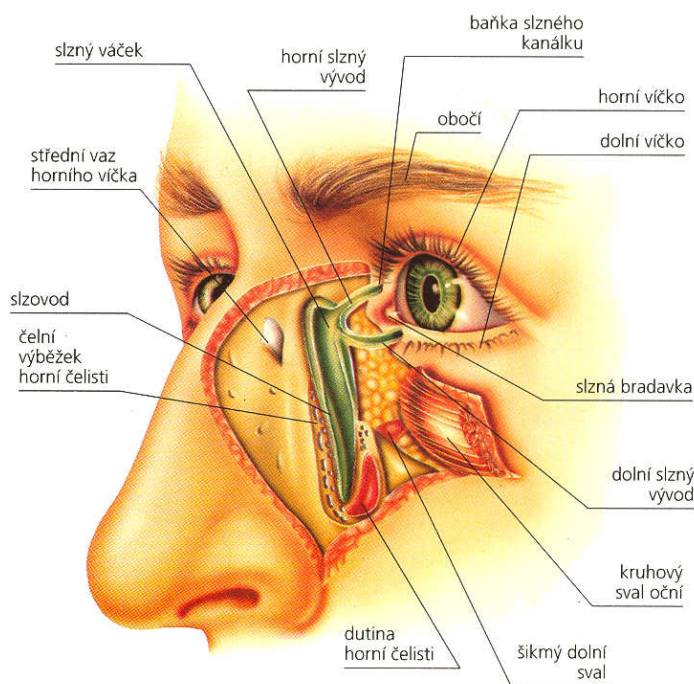
vám bude chtít plakat, plačte. Vadí vám, že by vaše slzy mohl vidět někdo jiný, schovejte si je, až budete sami, nebo běžte někam stranou, ale neopakujte si zatvrzele: „Nebudu plakat, nebudu plakat, nebudu plakat, já to zvládnou bez slz.“ Když budete napětí držet v sobě, ničemu tím nepomůžete a sobě už vůbec ne. Pouze prodloužíte stres a nakonec se ho budete muset stejně nějak zbavit. Důležité je ovšem vědět, že pláč sice uvolňuje napětí a uklidňuje, ale neřeší příčiny, které k němu vedly. Jestliže pláče často a trvá to delší dobu, příčiny budou nejspíš hlubší a složitější než například stres vyvolaný strachem z pozdního příchodu svého pubertálního dítěte. Často se opakující záchvaty pláče poukazují na to, že něco ve vašem životě je špatně. Možná vám bude stačit jenom delší dovolená. Možná byste měli změnit práci. Nebo životní styl. To už musíte zjistit sami.

Když pláčou malé děti...

O pláči bez příčiny mluvíme často i v případě malých dětí - hlavně kojenců. Pláč dětí, které jsou přebalené, nakožené, zdravé a ještě před chvílí se smály v náručí, vyvolává u mnohých rodičů pocity nervozity a paniku. Člověk je od přírody vybaven fyziologickými reakcemi na dětský pláč a automaticky se mu při něm zvyšuje krevní tlak a kožní odpor, což znamená, že naše kůže se stává mnohem citlivější na jemné signály. To zřejmě vysvětluje, proč se cítíme nejen psychicky, ale i fyzicky nepříjemně, když dítě dlouho pláče a nemůžeme ho utišit. Tyto naše reakce zajišťují, abychom dítě nenechali plakat a věnovali se mu. Anne Bacus v knize *Dítě pláče - co dělat* uvádí, že pláč je pro dítě a pro jeho přežití nezbytný a že bychom si měli dělat mnohem větší starosti, když naše dítě nepláče vůbec. Intenzivní pláč se začíná objevovat kolem druhého týdne věku, zesiluje kolem osmého až desátého týdne a pak ustává ke konci třetího nebo začátkem čtvrtého měsíce vlivem dozrávání mozku a lepší vzájemné komunikace. „Pláč je privilegovaný projev novorozence. Jestli si myslíte, že šťastné miminko nepláče, zvláště během prvních tří měsíců života, mýlíte se. Psychologa by zneklidnilo mnohem víc, kdyby neplakalo.“

Dítě, které se nedožaduje potavy nebo neprojevuje potřebu vaší fyzické blízkosti, má pravděpodobně emoční problém. Takové dítě je v nebezpečí. Křičet znamená mít důvěru v život. Jedná se o první náznak řeči, a proto má křik děťátka komunikativní hodnotu. Křik je k přežití nepostradatelný. Nesmíme zapomínat, že novorozeně musí po příchodu na svět vynaložit značné adaptační úsilí. Přichází z vodního prostředí plodové vody do vzdušného prostředí. V děloze spalo, kdy chtělo, nikdy nemělo hlad, necítilo chlad ani bolení břicha, ani potřebu mazlení (aspoň si to tak představujeme). Jeho životní rytmus a uspokojování potřeb na nikom nezávisely. Je jasné, že potřebuje několik měsíců na to, aby se vypořádalo s takovými zvraty.“ K důvodům a typům dětského pláče dodává: „Každé dítě má svou řeč a nelze se o ní něco dozvědět během tak krátké doby. Pláč se navíc mění v každé situaci a situací k pláči je vždycky dostatek. Výsledkem je značně komplikovaný jazyk, jehož slovní zásoba a intonace se vytvářejí týdně... Dětský pláč v rodičích podněcuje empatii. Rodiče se snaží rychle vše pochopit, ale jediné informace, kterými disponují, jsou jejich vlastní zkušenosti s pláčem.“

A když oni sami pláčou, je to z bolesti nebo úzkosti. Mají tedy za to, že dítě musí zažívat velikou tíseň, když tolik křičí. Tyto představy jsou mylné. Dítě má jiné důvody k pláči než úzkost a bolest a intenzita nemá nic společného se závažností situace (občas je to dokonce naopak). Způsob pláče se vyvíjí i v průběhu jednoho záchvatu pláče, důvody se mění, a tím se věci ještě komplikují. O to obtížnější je dítě uklidnit. Vezměme si příklad dítěte, které pláče, protože má hlad. Jestliže matka nerozpozná jeho potřebu dost rychle, protože třeba jedlo před dvěma hodinami, z pláče se stane vzteklý křik a rázem se změní povaha i motiv. Lze říci, že jakákoli neuspokojená žádost nakonec přejde v dlouhodobý pláč podobající se utrpení způsobenému bolestí. To však vůbec neznamená, že by bolest byla prvotní příčinou.“ Špatné konce knih a filmů vám spustily slzy i dříve, ale teď pláče na začátku, uprostřed a dokonce i u komických scén. Na otázku proč odpovědět nedokážete.

Muži versus ženy Aneb Diskriminace muže.

Dnešní žena si může obléci prakticky cokoli a je jí to tolerováno a je považována maximálně za extravagantní či výstředně odvážnou. Oblékne-li si něco neobvyklého ale muž, hned je oheň na střeše. Je okamžitě okolím odsouzen, považován za blázná, a v drtivé většině také za homosexuála. Zde je namátkově pro příklad několik zásadních rozdílů, co si žena může svobodně rozhodnout, a je jí dovoleno a tolerováno.

Žena může mít dle libosti:

- délku a barvu vlasů, účes a střih - dlouhé vlasy byly dříve u mužů zcela normální, mužům slušely a v mnoha částech světa dodnes normální jsou
- druh a množství líčení - různé druhy líčení používali muži i ženy již ve starém Egyptě
- nosit sukně - sukně a suknice jsou dodnes běžným oděvem pro více než 60% světové mužské populace, bohužel mimo Evropu a USA
- boty s podpatkem - muž nemá možnost volby jako žena
- boty páskové - představte si muže v sandálech např. v divadle, u ženy je to zcela běžné
- dlouhé, lakované nehty - mužům nesmyslně zapovězeno jako symbol ženskosti
- šperky, náušnice - je jen na ženě jaký zvolí šperk nebo druh náušnic a to i v jakémkoliv zaměstnání
- sukně versus kraťasy - v mnoha zaměstnáních je mužům zakázáno nosit krátké kalhoty, ženy však sukně a většinou i kraťasy mít mohou
- společenské šaty - ženy mají nepřehledný výběr společenských šatů, muži musí stačit "tučňácké kvádru"
- volnost u krku - zatímco ženy mají svou „maxirozhalenku“ které vznešeně říkají „dekolt“, muž je nucen se z nepochopitelných důvodů škrtit, potit a dusit v kravatě

Další článeček za který mě Říd'a asi roztrhne.

Něco o mužské fyziologii.

Zatímco žena má své rozmnožovací ústrojí uvnitř svého těla, u muže je tomu naopak. Muž má své reprodukční orgány - varlata umístěna vně svého těla - v šourku. Je tomu tak proto, že varlata potřebují pro svou správnou a optimální funkci teplotu cca o 4°C nižší, než je teplota lidského těla. Při vyšší teplotě dochází k narušení správné funkce varlat, a tedy k výrazně nižšímu počtu spermií v ejakulátu. K tomuto jevu dochází zejména v letních měsících, v závislosti na tom, jak těsné má muž kalhoty, a z jak silného materiálu jsou ušity, bez ohledu na to, jsou li dlouhé či krátké. U krátkých kalhot, jsou li těsné, větrají totiž jen obnažené nohy, nikoli genitálie. Není tedy pochyb o tom, že těsné kalhoty nejsou pro muže tím nevhodnějším oděvem. Vědecké porovnání souvislosti mezi dobou trvání módy těsných džínů, a dlouhodobě se snižující plodností mužů, by bylo přinejmenším zajímavé čtení. Jisté nepřímé souvislosti ale již vědecky prokázány byly. Podotýkám že mám nyní na mysli kalhoty těsné, a nechci všeobecně kalhoty jako takové v žádném případě odsuzovat. Jejich generacemi prověřenou praktičnost nelze nijak snižovat. Jenže zde zoufale chybí alternativa. Takovou alternativou jsou právě pánské sukně, a z hlediska zdravotního, jsou přímo ideálním oděvem pro muže.

Pánské sukně.

Dnes již naštěstí, na rozdíl od dávného středověku, nemá nikdo z nás jen jedno oblečení na všechno. Na různé činnosti máme různé oblečení. Tepláky na sport, zástěru na vaření, montérky do dílny atd. Zrovna tak do zimy kabáty a bundy. K vodě plavky. Do horka.....??? a jsme u jádra problému. Co mají muži kteří se nechtějí pařit v kalhotách k dispozici do letního horka? Bermudy? Snad. Není to ale uboze málo? Řešením jsou pánské sukně. Jak již jsem psal v úvodu, nejedná se žádnou novinku, ale generacemi prověřené praktické oblečení, které muži nosili odjakživa. Nyní prosím aby mi dámy odpustily, ale jenom a pouze muž, ví jak se v letním horku dokáže zapářit mužské genitálie, a to bez ohledu na to má li na sobě džínky nebo bermudy. Nehledě na výše popsanou stránku zdravotní. To vše mohou eliminovat sukně. V sukni se muž paří o 70% méně než v kalhotách, a to včetně bermud. Můžete jít v bermudách např. do kina, divadla či jen do lepší restaurace? Nikoli. V pánské sukni (kiltu) můžete takřka kamkoli. Kilt je ryze mužský, slušivý společenský oděv, vhodný pro každou situaci. Pánská sukně je nesrovnatelně pohodlnější než jakékoliv kalhoty. Není žádným tajemstvím že pro dobrou polovinu mužů na světě je sukně v různých obdobích dodnes zcela normálním a běžným každodenním oděvem a to ať už v podobě různých tunik, rouch, halen, hakami či kimono, nebo skotských kiltů.

A předsudky?

Lidská sexualita je jak známo dána geneticky a nelze ji ani žádnou léčbou změnit. A tak tedy oblékne li si muž sukni (byť i dámskou), homosexuál se z něj nikdy nestane. Nemůže ani vypadat zženštilé, nezačne li se tak sám chovat. Muže dělá mužem to co má v hlavě, nikoli to co má na sobě. Řekl bych, že od 20 let minulého století až do dneška, tedy za celou dobu co ženy nosí kalhoty, žádné ženě prokazatelně nenarostl penis v důsledku nošení kalhot a ani se z žádné heterosexuální ženy nestala lesbička jen proto že by nosila kalhoty. Připadají snad někomu roucha arabských šejků, či kilty hrdých Skotů zženštilé? To sotva. Není tedy prázdný důvod který by bránil nošení sukni mužům i v našich zeměpisných šířkách. Jediné, co brání našim mužům v nošení sukni, je jen jejich vlastní vysoká míra předsudků, a nízké sebevědomí.

Ještě k těm Skotům.

Nejnovější výzkumy ukázaly, že Skotští muži jsou plodnější než muži jiných částí Evropy. Že by blahodárný vliv nošení sukni? Kdo ví.

Tuto teorii si koneckonců může ověřit každý sám na sobě. Jisté je jen to, že kdo jednou vyzkoušel ten úžasný pocit volnosti, když "podvozek" dostatečně větrá, a nikde nic neškrtí, ani netlačí a člověk si „to“ nikde neskřípne, kdo tohle jednou poznal, nechce už jinak. A takových mužů i u nás, sice pomaloučku, ale stále přibývá. A to je dobře.

Je dobře že se tento druh tradičního mužského oblečení pozvolna navrácí do dnes již tak zdegenerovaných a nudnou šedí zejících pánských šatníků.

Takže pánové!

Nebojte se nosit pánské sukně! Budou vám slušet, a svému zdraví a pohlavní svěžesti tím jen a jen prospějete.

Kalkata 2009

28. – 30. 8. 2009 17:00 pátek – sobota – neděle 12:00 On The Road Festival neboli Kalkata

Zajímavé poznámky s časovou souvislostí

Pátek – čas: 21:30 místo: Parket.

Na mrdky vožralej chlápek si to šine přez parket, nádherně strážnou sinusoidou, ve stejném času za ním postávali dvě holky patřící asi k sobě a nikomu jinému. Pronášejí nadšeně, úžasným tónem hlasu s vycíitelnou ironií větu. „Very nice direkt“

Sobota – čas: 03:-- místo: vedle stanu krz můj stan

Vzbudí mě řev „Standó, pusť nás dovnitř“ a dobývání se do Angeenýho stanu, po chvilce to nevydržím a prohlásím střední intenzitou hlasu „Asi jinej stan“ Na to útočníci odejdou pryč.

Sobota – čas: 4:15 místo: u stromu naproti stanu.

Já vykonávajíc svojí malou ranní potřebu, poslouchajíc vše co se kde šustne, jsem znenáhla uslechl z chatky vedle mého vyvoleného stromu. Pááávlééé, za hodinu vstáváš do práce.

I řekl jsem si pro sebe „Hmm, to má dobrý, já za půl hod'ky“ a radostně s úsměvem jsem odkráčel xtanu.

Sobota – čas: 4:20 místo: před stanem

Stojím před stanem užívám si raního svěžého O²

(pozor, zde nejde o reklamu na pokrytí signálem telefoniky, ale na náplň nadechnutých plic)

V tu chvíli plně probuzen a oznamuji si sám sobě „To jsem zvědavý, co budu ty čtyři hodiny dělat, než bude nějaký použitelný čas a ty vedle vstanou?“

Sobota – čas: 9:-- místo: můj stan

Zjistil jsem skutečnost, že má spjatost s přírodou, je tu tak značná, že mám děšť až ve stanu.

Sobota – čas: 10:15 místo: před stanem

(веду zde jen onu hlášku, ti co ví, tak ví)

„Já to ale furt nechápu, to jako když ti ho tam někdo strčí, tak se taky uděláš?“

Sobota – čas: 22:-- místo: parket

Stojím vzadu na parketu v rohu, blíže k hospodě. I uzří můj orlí zrak, který byl té chvíle dosti ztupen alkoholem, holčinu, která svým andělským vzezřením mě zcela učarovala a prostě jsem se nemohl uhlídat a nekoukat na ní. Tuším, že její aura zasahovala dost daleko od jejího fyzického těla...

Neděle – čas: 8:50 místo: od mého stanu směrem přez drn

Nějací 3 kluci povídající si u plotu, v tom jeden z nich povídá „hele boudička, tam by se určitě dalo vlízt“ Na to druhý reaguje „Ty jsi uchl na boudičky?“ A třetí k tomu „prosímte neřeš ho, on má po ránu chuť lízt do všech tmavých vlhkých děr“

Neděle – čas: 9:00 místo: stejném směrem

Druhý kluk „Hele vidíš, co to je?“ Třetí kluk „To je přeci, ta houba, na kterou když šlápneš, tak se z ní práší.“

První kluk nezávisle na nich „Hele vidíte, boudička“

Pondělí – čas: 02:50 místo: můj stan

Nevím čím vzbuzen, kontroloval jsem si kontinuitu oblečenosti a najednou jsem zjistil,

že tam kde má být mobil a klíče, mám pouze klíče. I počal jsem prohledávat nejdrívě spacák, nenajdouc nic jsem se vrhl na rabování mého nádherného krosničky, našel jsem hrající sluchátka, mobil byl na jejich druhém konci. I vypl jsem muziku, uložil jsem ho na zprávné místo a pokračoval ve spánku, vstříc ránu.

Pondělí – čas: 10:00 místo: vedle stanu

Dva borci balící svůj stan, jeden z nich, bezradně hledící na velikostní nepoměr sbaleného stanu a jeho obalu.

„Jak to tam mám narvat?“ druhý se na problém podíval a z nadhledem učitele prohlásil „Hele ukážu ti skvělou fintu o použití hrubé síly“

Pondělí – čas: 10:30 místo: na západ od stanu

Vyděšeně „Jé pavouk, vyhod' ho!“ „Já nemůžu, balim, vyhod' ho sama.“
„Já nemůžu, já se ho bojím“ „Tak mu to alespoň řekni, třeba tě poslechne.“
„Pavoučku malinkej, prosímtě můžeš jít pryč“

Hlášky a postřehy bez časové souvyslosti

Byl jsem nabalen tak, že kdybych měl ve stanu kolo, narvu na sebe i cyklobrašnu

Já mám velkej stan. To máš dobrý, alespoň se ti do něj vejde víc vody

Začíná se oteplovat, asi ze sebe sundám ty kraťasy a nechám si jen ty ryfle

Po rozepnutí spacaku, se z něj vyvalil takovej puch, že mě bylo líto, že jsem v něm nezůstal.

Dobrá část zateplovacího systému oblečení je: čelenka přes kapuci mikiny

Muzika na bruslení

Hudbu, kterou si pouštím při bruslení, většina z Vás nezná, snad jen učitelé si jí mohou pamatovat. Když si jdu zabruslit, tak ještě dva nebo i tři dny po tom si ji kdekoliv pobrukuji, což je u lidí zaslychší moje broukání či pískání vzbuzující divnej pohled, či pohledy. Občas si ji tedy broukám i celý týden, poněvatch chodím bruslit každé dva dny. Takže, aby bylo už konečně jasné o jakou muziku se jedna, musím ještě podotknouti, skutečnost, která souvisí s výběrem těch skladeb. Bruslení, sport jest pohybový (jakožto většina sportů, tedy kromě Gautchingu) a to ho předurčuje k tomu, aby muzika vhodná pro něj byla rázná dá-li mi každý za pravdu, že když bruslíme pro to, abychom se rozhýbali a né pro odpočinkové se pomalinké šinutí po dráze, musí býti i muzika toho stylu. Tož já neumím bruslit na kteroukoliv hudbu, ale náhodnými, či zcela přesně promyšlenými pokusy jsem zjistil, že nejlépe se mi budují bruslicí svaly na Budovatelské písni. A po trati se pohybuji s lehkostí i zaujetím vstříc dálkám, jako rudí partyzáni. Však projedu-li kolem ostatních účastníků, bruslicích se mnou stejným směrem či naopak a zapomenu-li si stlumení oslavný zpěv z repertoaru orchestru Karla Vlacha opěvující slavného dobyvatele vesmíru Jurije Alexejeviče Gagarina, nezřídka se podkám s nechápajícím pohledem. No alespoň není na bruslích taká nuda.

Čest práci,

Pro časopis Deltalisty, za spol. C.M.Colours, napsal Canalmen. Tedy zakladatel t.p.j. Canalmen stejně i šéfredaktor tohožto časopisu, A za času minulých i spoluzakladatel fiktivního Pohřebního ústavu Léthé a společník charitativní organizace Poupě.
Honza Šotola

Je fotbal lepší než sex?

Máte-li doma skalního fotbalového fanouška, udělejte malý experiment.
Pět minut před závěrem rozhodujícího utkání si stoupněte nahá před obrazovku.

Nejspíš na vás neurvale zařve, že máte tlusté sklo...

Průzkumy ukázaly, že sportovní zápasy jsou schopny přesunout muže
do zcela jiné dimenze, kde ženská přitažlivost nefunguje.

Smířte se s tím... nebo se staňte lesbičkou.

Bylo, nebylo.

Ocitnul jsem se, ku jedné příležitosti na Hradeckým nádraží. Přišel jsem před tabule s časy odjezdů a tak si najdu správný vlak, říkám si kruci až za pětaticet minut, no nic aspoň se najím. I vyndám Esn (pro neznalce němčiny, jídlo) a počnu dlabati, v prostřed chleba se z tlampačů ozve, že vlak na pardubice je připraven k odjezdu. Říkám si, dohajzlu vždyť to jede až za půl hod'ky, v tom se můj zrak zastavil na druhé tabuli a vidím že z druhé koleje jih jede za minutu do Pardubic.

No nic nebudu spěchat, s mojí šikovností a štěstím, bych jistě něco někde...

"Takže Honzi, nechal sis to ujet, co ted'"

I rozhodl jsem využít půlhodinky k zakoupení časopisu zdraví.

S této chvílí mě napadá: "reklamní slogan, pro trafiky na nádraží"

Jak si přečíst zdraví? „Zdraví si přečíst tak, že si necháš ujet vlak.“

Potěšující zpráva pro ty kteří zdraví nečtou.

Hláška pasuje i na většinu běžně prodávaných novin, či časopisů.

Efekt červené královny

Paraziti jsou ve stálém evolučním „závodu ve zbrojení“ se svými hostiteli

Efekt červené královny (či efekt šachové královny) je označení pro matematický model z evoluční biologie, který popisuje některé jevy v stabilním prostředí. Oproti stacionárním modelů předpokládá, že i v těchto podmínkách dochází k evoluci, neboť organizmy se vždy mohou adaptovat k podmínkám prostředí lépe. Když se tímto způsobem nějaký druh změní, má to dopad na ostatní živočichy žijící na tomto místě a ty se musí vyvíjet také, aniž by tím učinily pokrok („mění se proto, aby jim nebylo ještě hůř“). Tato hypotéza nemusí být bezpodmínečně platná, ale nasvědčují jí paleontologická data: pravděpodobnost vymření druhu není závislá na tom, jak je tento druh starý; druhy se tedy postupem času nejsou schopné „zlepšit“ do té míry, aby odolaly vyhynutí.

Červená královna se zřejmě projevuje například v souboji mezi parazitem a hostitelem, predátorem a kořistí a podobně. Jméno pro tuto hypotézu bylo odvozeno z postavy Červené královny v knize Alenka za zrcadlem spisovatele Lewise Carrolla, která Alence říkala, že „nyní běžíš, aby jsi zůstala na stejném místě“. V knize Jak se dělá evoluce je tento závod ve zbrojení charakterizován větou: Na počátku byla jemná křehká bylinka, kterou občas někdo sežral; na konci je trnitá a jedovatá obluda, kterou také občas někdo sežere.

– Jan Zrzavý, David Storch, Stanislav Mihulka

Den stromů – 20. října

Nápad slavit Den stromů vznikl už v předminulém století ve Spojených státech, konkrétně v Nebrasce. Myšlenka oslav Dne stromů se rychle rozšířila z Nebrasky po celých Spojených státech a později i na další kontinenty. Datum oslav Dne stromů je různé - liší se podle klimatických podmínek a toho, kdy je možné stromy vysazovat. V říjnu už je také většina stromů vybarvena do krásy a stromy hrají všemi barvami.

Ve střední Evropě a tedy i v Čechách připadá den oslavy stromů na 20. října.

V Čechách byly Svazem spolků okrašlovacích pořádány Stromové slavnosti poprvé masově v roce 1906.

V tomto roce byla zasazena také Husova lípa pod Petřínem v Praze.

Stará tradice byla v České republice obnovena 20. října 2000.

88 osmnáctek

Daniel Landa, muž mnoha tváří, z nichž žádná není dost dobrá, rozjel podle rozhodně ne málo vykolejeného Eichlera prioritní neonazi projekt, totiž koncertní turné. Na límcí uniformy, ve které je vyobrazen na plakátu, má nápis Mercurius. To je latinský název planety Merkur, která obíhá kolem Slunce jednou za 88 dnů. Poselství je jasné. Písmeno H je totiž osmé v abecedě. 88 je tedy to samé jako HH a HH je Heil Hitler, neboli nacistické provolání slávy vůdci. To dá rozum. A to vůbec nehovořím o tom, že uniforma ve které je Landa oblečen, je uniforma vojenská, možná snad i německá!

To je však jen nesmělý náznak podvrtného působení holohlavého hudebníka (zkratka H.H.). Čtenáři chatu na seznamu.cz, sympatizanti bůhvíčeho, položili Landovi 8.088 dotazů. Jednoznačně náckovská provokace.

Ani to však není dost. Jsem na stopě skutečně kolosálního nacistického spiknutí, které se valí na naši zem. Náklady na eventuální pořádání olympiády v Praze byly vyčísleny na 88 miliard, čímž se její pořadatelé definitivně odkopali. Jistě si všichni vzpomene na olympijské hry v roce 1933, které se proměnily v demonstraci árijské superiority. To přesně plánují ti, kdo nyní tahají za neviditelné 88cm dlouhé provázky, neviditelní skrytí nacisté. Jediným východiskem je přijmout příslušná opatření a olympiádu adekvátně prodražit.

Prominentní člen SDH Obecnice Kašpar Tittl zemřel ve věku 88 let. Těžko věřit, že tomu chtěla náhoda.

Posledně infiltrovali nacisté výrobu domácích spotřebičů, jmenovitě vestavných trub. Co si asi myslet o výrobku Ariston FO 88 C.1 IX? Slovo "Ariston" je nepochybně derivováno od něčeho árijského. 88 není vůbec třeba komentovat. FO znamená v tomto případě Führer´s Ofen, neboli vůdcova trouba. Stálo by za prozkoumání, zda název tohoto spotřebiče není výsměchem holocaustu, protože trouba a pec jsou skoro to samé.

Co se asi děti naučí říkat do dětské chůvičky HARTIG + HELLING MBF 8888? (informace z webu hovoří jasně: Mobilní 2-kanálová chůvička německé firmy H&H (!) s digitálním kódováním pro nerušený přenos a dosahem až 600 m a 3-letou zárukou). Kromě toho, její název zní natolik německy, že nepochybně pochází ze země, kde se zrodil nacismus.

Die Chůvička pro malé holohlavé nácky patří zakázat.

Biji 18x na poplach! Začíná to nevinnými číslovkami a končí holocaustem!

Linka č. 88, toť zcela normální jev

NA ZÁVĚR.

Při prohlížení diskuzí na libku, jsem narazil na opravdovou perlu.
No, holt rozdíl mezi komunikací holek a kluků,
ve věku pubertálním, jsou často, opravdu, o pravdu.

JAK NAPSAT KLUKOVI ŽE CHCI SEX?

« zpět do diskuzí | aktualizovat | dolů

0 | 30 | 60 | 90 | 300 | 600 | další »

(uživatel byl eliminován) 07.09.07 19:50 | více příspěvků | napsat uživateli

mám takovou trapnou otázku, ale jak mám napsat(NÉÉ ŘÍÍCT) klukovi že s nim chci sex aniž by to vyznělo nějak vulgárně..tak poradte :D (A JE VTO V PŘÍPADĚ ŽE VIM ŽE TO CHCE TAKY, ALE STYDÍ SE)

V diskuzi je 743 příspěvků a shlédlo ji 1548 uživatelů.

(uživatel byl eliminován) 31.01.09 23:39 | více příspěvků | napsat uživateli

napiš: chci sex

Jen mě teď napadlo, jak napsat učitelce, že nemá zkoušet, když víme, že se jí taky do zkoušení nechce.